

Căile de guvernare ale lui Dumnezeu cu copiii Săi

Intenția lui Dumnezeu este să-i binecuvânteze pe copiii Săi, dar aceștia Îl împiedică adesea prin faptele lor să-Și îndeplinească intenția. Atunci El îi avertizează mai întâi prin Cuvântul Său, iar dacă ei nu vor să asculte acest Cuvânt, El intervine prin autoritatea Sa și îi oprește din calea lor. „El le arată lucrarea lor și răzvrătirile lor, pentru că au lucrat cu mândrie.” El acționează „ca să întoarcă pe om de la faptă și să ascundă de om mândria” (Vezi Iov 36.5-14; 33.14-30). Această acțiune a lui Dumnezeu nu are ca scop *mântuirea*, ci *educarea*. Dumnezeu privește în jos spre copiii Săi și îi pedepsește pe cei pe care îi iubește, pentru a-i face părtași la sfințenia Sa. Cea mai gravă dintre toate pedepsele este atunci când El ne lasă să mergem pe căile noastre. „Efraim s-a alipit de idoli; *lăsați-l!*” (Osea 4.17). Aceasta este o pedeapsă teribilă, mai dură decât cea mai severă pedeapsă venită din exterior! Dumnezeu îi spune lui Israel prin profetul Amos: „Numai pe voi v-am cunoscut dintre toate familiile pământului, *de aceea* voi cerceta asupra voastră toate nelegiuirile voastre” (Amos 3.2).

Când mai târziu creștinii au transformat Cina Domnului într-o desfrânare, Dumnezeu Și-a pus mâna asupra lor. Mulți s-au îmbolnăvit, alții chiar au adormit. Apostolul ne atrage atenția asupra acestui aspect și apoi adaugă: „Dacă ne-am judeca noi înșine, n-am fi judecați. Dar când suntem judecați, suntem disciplinați de Domnul” (1 Corinteni 11.31,32). Ce gând serios! Suntem sub mâna Domnului, care pedepsește păcatul oriunde îl găsește. El este un foc mistuitor, iar când va veni momentul, judecata va începe la casa Sa.

Ce diferență este să stai astfel înaintea lui Dumnezeu sau să te bucuri de fericirea și bucuria dragostei și comuniunii Sale, când Duhul Său nu este întristat și umbli sub ochiul Său, în lumina feței Sale! Putem presupune că o mare parte din bolile și încercările creștinilor credincioși sunt pedepse pe care Dumnezeu le trimite ca urmare a lucrurilor care nu-I plac ochiului Său, cărora conștiința ar fi trebuit să le acorde atenție, dar pe care le-au neglijat. Dumnezeu este atunci obligat să scoată la iveală în noi ceea ce ar fi trebuit să realizeze o judecare de sine sinceră. Ar fi însă greșit să spunem că toate suferințele sunt astfel de pedepse, pe care Dumnezeu le trimite asupra noastră pentru anumite păcate. Există defecte și slăbiciuni care țin de înclinația noastră naturală și care trebuie corectate, pentru ca noi să putem trăi mai mult în comuniune cu Dumnezeu și să-L glorificăm în toate aspectele vieții. Credincioșia lui Dumnezeu ne vine în ajutor prin pedepse. Dar există mulți copii ai lui Dumnezeu care își împovărează conștiința în mod repetat cu greșeli pe care le-ar descoperi și le-ar evita dacă sufletul lor ar fi în lumina lui Dumnezeu.

Iacov a trebuit să lupte împotriva lui însuși toată viața, da, pentru a-l putea binecuvânta, Dumnezeu a trebuit chiar să se lupte cu el. De aceea, Lui nu I-a plăcut să-i dezvăluie Numele Său. Cât de diferită era viața lui Avraam! — Apostolului Pavel i s-a dat o țepușă pentru carne, pentru a *împiedica* răul. În cazul său, pericolul nu provenea din neatenție, ci mai degrabă din excesul de revelații pe care le primise.

Prima încercare a unui suflet convertit, oricât de sinceră ar fi, nu produce altceva decât o condamnare a eului și a cărnii, care, dezvăluindu-ne slăbiciunea, ne determină să ne punem povara la picioarele lui Isus. Dar odată ce am ajuns acolo, căutăm să obținem putere numai în El, ne încredem numai în El. Încrederea pe care o are în Isus un suflet care se cunoaște și se îndoiește de sine îi dă o pace durabilă și fermă, pentru că știe – nu doar ca învățătură, ci prin cunoașterea inimii – că numai El este neprihănirea (dreptatea) noastră. Dar ajungem la acest punct numai dacă am fost în prezența lui Dumnezeu și am descoperit acolo că *noi* suntem numai

păcat, iar Hristos este dreptate desăvârșită și Dumnezeu este dragoste desăvârșită. Din acel moment, nu mai avem încredere în noi înșine, iar carnea din noi și vrăjmașul nu mai au aceeași putere asupra noastră ca înainte.

Sunt mulți creștini credincioși care încă nu sunt liberi de ei înșiși. Aceștia, deși noi suntem cu toții expuși aceluiași pericol, trebuie să se teamă în mod deosebit de uneltirile vrăjmașului, pentru că încă nu au învățat cât de mult ne înșală carnea și nu știu cu ce înșelător teribil avem de-a face. Cu cât crește cunoașterea noastră în această privință, cu atât mai mult Hristos câștigă spațiu în inimile noastre, cu atât mai multă pace este prezentă și cu atât mai puțină activitate a cărnii.

Cât de viclană și înșelătoare este inima noastră! Ce sclavi face din noi un „idol”! Putem căuta să scăpăm de pericol și, în același timp, să folosim mijloace pentru a obține pofta inimii noastre. Este un lucru grav să te îndepărtezi de Dumnezeu. Când inima se îndepărtează de Dumnezeu, ea se teme mai mult de oameni decât de Dumnezeu.

Fie ca Dumnezeu să le dăruiască tuturor copiilor Săi să caute prezența Sa zi de zi!